

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΝΤΡΟΖ

ΣΑΝ ΤΑ ΠΙΤΣΟΥΝΙΑ

ΤΑΝ ή παραμονή μιάς μεγάλης έορτής. Έκανε διαβολέμενο κρύο και τó χιόνι έπεφτε άφθονο. Η και μπάνες του έπερινού μόλις άκούγονταν άπό κάτω. Κ' οι διαβάτες περνούσαν θιαστικά στόυς χιονοπέπαστους δρόμους, σκυφοί και κολυπιγμένοι στά έπανωφόρια τους.

Εγώ, τυλιγμένος στήν πυτζάμε μου, μέσα στή ζεστασιά της τραπεζαρίας, στεκόμουν στό παράθυρο. Έβλεπα τούς δυστυχιμένους διαβάτες, πούτρεχαν θιαστικά κ' έτρεμαν άπ' τó κρύο, παρ' όλο τó κουκούλωμά τους και χαμογελούσα μέ χαιρεκακία.

—Τί τούς πίνει τελωσπάντων αύτούς τούς ελλογημένους νά θυάνουν έξω μέ τέτοιο κρύο!.. ψιθίρισα σέ μιά στιγμή. Δέν καθόντουσα καλύτερα στό σπíti τους και κοντά στό καλοαναμμένο τζάκι;

—Υστερα, γύρισα τó κεφάλι μου και είδα τή γυναίκα μου νά κάθετα κοντά σέ μιά γωνιά τού τζακιού και νά καταγιγνεται μέ κάτι.

—Γιά πές μου, άγάπη μου, τί φώναζε, τί κάνας αύτού πέρα;

—Ράβω! μου άπάντησε ή καλή μου γυναικούλα. Ράβω και ποιο δώρο μου σέ σένα, γιά τά άυριανά γενέθλιά σου! Νά παρ' ή εδμή!... Έγώ τά είχα ξεγάσει κιόλας τά γενέθλιά μου, μέ ή μικρούλα μου ώστόσο τά θυμόταν!..

—Έτσι καθώς ήταν σκυφή, έπάνω στό έργαχείρο της, είδα—καθώς περνούσα πλάι της—τό άνοιγμα τού κάταστρου και δελουθένιο λαίμυρο της. Τρελλές μπόλικες «φιζαρισμένους» μολιτών ξεπετοσαν δώ κι' έκει άπ' τó χαριτωμένο της κεφάλι.

Πήγα πύο κοντά της, τάχα γιά νά δω τó δώρο της και... τίς φίλησα τó λαμό ξαφνικά!

—Κύριε!.. είπε ή Λουίζα μου αούτηρά, σηκώνοντας τήν άγριαωτή ματιά της έπάνω μου.

—Κυρία!.. τής είπα αούτηρότερα έγώ, κυττάζοντάς τήν άγριαωτέρα.

Και... σκάσαμε κ' οι δύο μας στά γέλια.

—Μά δέν σέ σγικνεϊ λοιπόν, άντρούλη μου, αύτή ή έορτή των γενεθλίών σου;... Πέρσι, ότε γνωριζόμαστε καν αύτή τήν έποχή... Βάζω στίγλια, πώς θά εινε άδριο ή πρώτη νύχτα της γιορτής σου, τήν όποια περνας στό σπíti σου δίγως νά γλεντοκοπάς έξω... Γιατί σουπάρizas, θέβαια, στά μεγάλα κέντρα τόν καιρό πού ήσουν ελευθέρως...

—Ναι, σουπάρizas, σουπάρizas.

—Μέ όμορφες γυναίκες, θέβαια...

—Όχι σάν και σένα όμως, Λουίζα μου!

—Η γυναίκα μου τότε, πήδησε στό λαίμυρό μου κ' είπε:

—Ένοιωσα σού όμως, άγάπη μου... θά κάνω άδριο έγώ, νά φύγουνε άπ' τó μυαλό σου όλες αύτές ή κατεργάρικες άναμνήσεις των περασμένων σου!..

—Τήν έπομένη, και τήν ίδια ώρα, θρικόμαστε στήν ίδια τραπεζαρία, μέ τó ίδιο κρύο και χιόνι έξω και μέ... άλλες πυτζάμες όμως, γιατί—διάβολε!—τέτοια γιοστή σάν τή δική μου έπρεπε νάμει άλλαγμένος σ' όλα!..

—Λοιπόν, άγαπούλα μου; είπα στή Λουίζα μου, πού ζεσταιόταν κοντά στό τζάκι. Ποιές εινε ή έκπλήξεις πού μου έτοιμάζεις γιά άπόψε, γιά...

—...γιά νά ξενάσης τίς παλιές κατεργασιές σου; ξεφώνισε ή Λουίζα μου, διακόποντάς με. Στάσου νά δής, ένοιωσα σου!

Και σκόώθηκε, ήθε δριμητική κοντά μου, μ' έσπρωξε μέσα στό πλανίό γραφείο μου και... μέ κλείδωσε εκεί!

—Μά τί έπαδες, άγάπη μου; τής φώναξα σαστισμένος.

—Κάνε μου τή χάρη νά μείνης αύτού, δέκα λεπτά μονάχα!.. Σπίρτα; και τού γάρα έχεις άπάνω σου... Άναίμε τó φως... Κ' ή έφημερίδα πού δέν διαβάζω—επιποτισμένος άπ' τó νά μέ παράζεις διαρκώς—θρίσκειται άπάνω στό τζάκι!.. Βλέπεις;... Τόσα πράγματα έ-

χεις γιά νά σκοτώσης αύτά τά δέκα λεπτά της ώρας!... Σέ λίγο, μέσα άπ' τή φυλακή μου, άκουσα θόρυθο πιαιτικών και τó «φρου-φρου» ενός μεταξωτού φουστανού πού τηγανόερχόταν στήν πλανίό αήθουσα. Μήν είχε τρελλαθή λοιπόν, ή γυναικούλα μου;

Μά δέν πέρασε πολλή ώρα κ' ή Λουίζα άνοιξε τήν πόρτα. Μέ φίλησε και μου είπε:

—Μή μέ μαλλώσης πού σέ κλειδωσα, άγάπη μου! Κύτταξε τί όμορφη πού έγινα!.. Χτένια τά μαλλιά μου όπως σού άρέσουν... Έβαλα κι' ένα φόρεμα, έξωμο λιγάκι... Σέ προσκαλώ, θλέπεις, νά σουπάρουμε!

—Τί έκανε, λέει;

—Ναι, θά σουπάρουμε μαζί!.. Τά είχα έτοιμάσει όλα στήν κουζίνα, μυστικά... Γιά νά στήσω όμως τó τραπέζι, γιά νά βάλω έπάνω του λουλούδια και γιά νά ντυθώ, ήθελα νά μείνω λίγη ώρα μόνη μου!... Έμπρός, κύριε... Στό τραπέζι, παρακαλώ!... Κι' έγω μιά πείνα, πού δέν σέ θλέπω... Θά σερβίρω μόνη μου!..

Κι' ενώ έγώ συγκινημένος, έκθαμβος, καθόμουν στό πλουσιαστρομένο τραπέζι, έκείνη άρπαξε μιά πετσέτα, τήν πέρασε παιχιδιάρικα στό μπράτσο της κ' είπε:

—Έτσι δέν κάνουν τά γκαρόνια, μου φαίνεται, στό ρεστοράν;

—Ναι, έτσι, άγάπη μου!.. Μόνο, έπιτρέψτε μου νά σέ φιλήσω!..

—Α, όχι!.. Δέν έχω καιρό γιά τέτοια, κύριε!... μου ξεφώνισε χαμογελαστή.

Κι' έγωσε μέ δύναμι τó «τύρ-μπουσόν» στό φελλό ενός μπουκαλιού.

—Ξέρεις; μου είπε ύστερα. Εινε κρασί «Μπορντώ», πρώτης τάξεως!.. Θυμάσαι;... Πρίν άκόμη παντρευτώμε, μου είχες πη πώς τρελλάινεσαι γιά τó «Μπορντώ»... και... Μά νά πάρη ή εδμή, τί σφιχτός πού εινε αύτός ο φελλός!.. Βλέπεις λοιπόν, χρυσέ μου, ότι δέν ξεχνάω τίς προτιμήσεις σου;... Έλα τώρα νά τσουγκρίσουμε τά ποτήρια μας στήν ύγειά μας!..

Μου εύχήθηκε ή καλή μου γιά τή γιορτή μου, τής εύχήθηκε νά τή χαρώ εύτυχιωμένη χρόνια έκαστό, φιληθήκαμε τρυφερά στά χείλη κ' ύστερα μου ξεανάρχισε τήν εύθυμη φλυαρία της:

—Ε, μη μου χτυπάς έτσι, τά κρυσταλλένια μας ποτήρια!.. Αχ, καυμένε, τί άπρόσεχτος πού είσαι, κάθε φορά πού θέλεις σαρκικά νά μέ φιλήσης!.. Θυμάσαι στό χορό της κυρίας ντέ Μπρέιγ, τήν προπαραμονή τού γάμου μας, πώς μωσχισες τó φόρεμα;... Ηθέλες στά πεταχτά νά μέ φιλήσης, έκει πίσω άπ' τήν κουρτίνα!..

—Τί νά σού κάνω, μικρούλα μου; τής είπε ξεκαρδιωμένος στά γέλια. Ποιός σου είπα νά είσαι τόσο ντροπαλή, και νά μη θέλεις νά σέ φιλήσω;

—Μπά, τόν καυμένε!... Όλα δικά σου, θλέπω, τά θέλεις!.. Αχ, ύστερα;... Τί τράχηξα ύστερα άπ' τή μαμά, πού ένοιωσε σώνει και καλά νά μωπή πώς σγίστηκε τó φόρεμά μου;... Εύτυχός, είχα τήν καλή έμπνευσι...

—Τήν πονηρία νά λές!..

—Σιωπή, άνόητε!.. Εύτυχός πού λές χρυσέ μου, είχα τήν καλή έμπνευσι νά τής πώ, ότι τó φόρεμά μου πιάστηκε «κόπου» κι' άπό κάποιο κορφοί και σγίστηκε!.. Έλα, έλα. Μη γελάς τόσο μοχθηρά και κοροϊβευτικά. Και μη μου γεμίζης ως άπάνω τó ποτήρι, γιατί θά μεθύσω, έξερεις, άγάπη μου... Λοιπόν, εύτυχός πού πεκτρευτήκαμε κατόπιν, γιατί...

—Γιατί; δέικομα παραξενημένως. Τί γιατί είν' αύτό;

—Νά, γιατί άν δέν παντρευόμαστε—λένε πώς οι γάμοι χαλούν καμιά φορά έπάνω στήν τελευταία στιγμή—θήμας άνούπαντη... και μέ τó σημάδι τού φιλιού σου, στόν όμο μου!.. Τί ντροπή τότε, Θεέ μου!..

—Μά δέν άφίνε σημάδι τó φιλι, μικρούλα μου!..

—Πώς δέν άφίνε, κύριε;... Άφίνε και παραφίνε μάλιστα, όπως άκουσα νά λένε! Θά τó άκουσες θέβαια κι' έσώ, μά τά ξεχνάς όλα σου!... Αφοδ έλέγασες κι' έκείνο τó «Ναι» νά πής, τήν ώρα πού σέ ρωτούσε ο παππός ήταν πώς στεφάνωνε!.. Θυμάσαι;... Έγώ σέ σκούνησα έλαφρά, γιά νά τής ενάς στόν παπά.

—Αλήθεια, θυμάσαι τί γονόδες παπές πού ήταν; ξεφώνισα σνεπεπαρμένος κι' ενώ άπ' τίς άναμνήσεις αυτές.

—Όχι δά! διαμαστωρήθηκε ή μικρούλα μου. —Για-για, έγώ τόν βοήκα καινού

Σαν τά πιτσούνια...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Η παράξενες θεωρίες του Φράνσις Ντάρβιν. Η συνείδησις των επιστήμονες. Ο ύπνος και το ξενύχτι των φυτών. Τα θάματα ζωής. Τα «αυτόγραφα»

φυτών! Μία σειρά από εκπληκτικές ανακαλύψεις ενός των γιγαντιών άνεμωνής. Η ευαισθησία της Ινδικής μπιμ- των φυτών, κλπ. κλπ.

ΔΩ και είκοσι χρόνια, ένας διάσημος Άγγλος επιστήμον, ο Φράνσις Ντάρβιν, γιος του συγγραφέως του πασιγνώστου βιβλίου «Η Καταγωγή των Ειδών», αναπατάς τους άκουστές του στη «Βρετανική Έπιστημονική Έταιρεία», κάνοντας τη δήλωση ότι στα φυτά, όπως και οι άνθρωποι, έχουν καρδιά, αισθήσεις και συνείδηση!... Κανείς δεν τολμούσε τότε να πιστέψει σ' αυτούς τους παραλογισμούς, γιατί όλος ο κόσμος συμφωνούσε με τη γνώμη των άπαθων των φιλοσόφου-Καρτεσιού, οι οποίοι έλεγαν πως εβαν τα ζώα θα μάς πούν ότι αισθάνονται κάτι, τής θα πιστέψουμε ότι υποφέρουν...

Σήμερα όστόσο, ένας σοφός Ένδός, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, μάς αποδεικνύει με τον πλ πειστικό τρόπο ότι ο Καρτεσιός και οι μαθητές του δέν ήσαν οι έλεγαν κ' ότι έχει άπλητο όνομα ο Φράνσις Ντάρβιν.

Κανείς στην εποχή μας δέν διαμφισθεται ότι τα φυτά είνε ζωντανές ύπαρξεις. Ο σοφός Ένδός όμως, ο σέρ Ζαγκαντί Τσοίντερ Μπόζε, προχωρεί ακόμη πλ πλ και μάς βεβαιώνει ότι στα φυτά έχουν ένα σύστημα νευροφόρας του χιμού που λαινε δέν αισθάνονται πλ πλ ζώνον. Επίσης τα φυτά έχουν νευρικό σύστημα τόσο τέλει, ώστε σε μερικά είδη ή ευαισθησία του είνε αξιοθαύμαστη!

τους, που μοιάζει καταπληκτικά με την καρδιά των ζώων. Επίσης τα φυτά έχουν νευρικό σύστημα τόσο τέλει, ώστε σε μερικά είδη ή ευαισθησία του είνε αξιοθαύμαστη!

Αλλά τα λόγια μάς προξένουν βέβαια κατάπληξη και πολλοί θα νομίσουν ότι είνε υπερβολικά. Γι' αυτό, ές δοίμε τί παρατηρήσεις και τί πειράματα έκανε σχετικάς ο Ένδός βιολόγος.

Μάς είνε γνωστόν ότι υπάρχουν φυτά που κοιμούνται και φυτά που ξενυχτουν. Τα άνθη μερικιών τέτοιων φυτών κλείνουν το βράδυ και δέν ανοίγουν παρά μονάχα το πρωί, δείχνοντας έτσι μία αδράνεια, ή όποια μοιάζει καταπληκτικά με τον ύπνο των ανθρώπων. Το νύκταρο, παρεξήγημας χάρον, του όποιου το άνθος κινείται λίγο πλ πάνω από την επάρανεια των νεφών, ανοίγει το άπνευμα γιά να ζεσταθί στον ήλιο και βυθίζεται το βράδυ κάτω από την επάρανεια των νεφών, μόλις αρχίζει να πέφτει ή θερμοκρασία. Το άσπρο κνήμι πάλιν έχει τίς ίδιες συνήθειες. Η τούλιπα επίσης κλείνει τα πέταλά της, μόλις σκοτεινιάσει ο ούρανος, ές και φροβάται ότι θα βρέξει. Η Γυαπωνέζικη άνεμωνή, τέλος, κάνει κάτι καλύτερο, γ.α.τ δέν άρπεται μόνον στο να κλείσει τα πέταλά της, όταν νυχτώσει ή όταν χαλάσει ο καιρός, αλλά γέρονε και το άνθος της προς τί γή. όπως ένας άνθρωπος που νάσεται γέρονε το κεφάλι του, όταν άποκαμείται. Μά μήπως και τα άωσφρα άνθη ενός Ινδικού φυτού, του «τριπλεγράφου», δέν κλείνουν και δέν σημαχένονται το ένα κοντά στο άλλο, σαν να κρινώνουν, μόλις δόσει ο ήλιος, όπως κάνουν τα ζώα στη φωνά τους, όταν θέλουν να κοιμηθούν;

χαριτωμένον!... Με τί όμορφο τρόπο ρώτησε έμ έναν: —«Δέξασθε γιά σόζω, τον κύριον άπ' εδδ;»!... «Ετσι μού ήρθε ε- κείνη τί στιγμή, που το έξεφάνισα: —Μά τί με ρωτάτε, εύλογη μέν μου πάτερ, αφού με έλεπετε στο πλεύρο του;»!... Στήν ύδειά σου λοιπόν, άντρούλη μου!... Χόπ!... Το ρούφρα μου ρορούφι!... Το έφια, που λές, του ποπα «νάκι μ' έδη μου την καρδιά!... Καί πάλι, μού φάνηκε τότε πως το είπα λιγάκι κρός!... Ας είνε στην ύδειά σου λοιπόν, άγάπη μου!... Ας το πιούμε κ' αυτό στην ύδειά των 30+20=50 χρόνων μας!... —Καί στην ύδειά του μπιμπέ μας, που όπου και νάνε θα καταφθάσει ο λγούρος μήνες!... τίς εφια με θουροκοιμένα μάτια. —Έλα, έλα, άγάπη μου! ψιθίροσε. Κοντεύει νύκ ή ώρα περασμένη άμεσάνυκτα!... Η φωτιά, το θάλεπες, σιγοσβήνει... Κ' έγώ... έγώ έμια λιγάκι ζαλιωμένη άπ' το κρός!... Δέν πειράζει όμως, χρούε μου... Ας πιούμε ακόμη αυτό το ποτηράκι στην ύδειά σου.

—«Όχι δά, μικρούλα μου! τίς εφια ζωηρά. Ξενύχια και τά γενέθλια σου;... Ξενύχια και την έπέτειο των γάμων μας;... Άναχίτσια με άνέκφοραση στοργή τά γελητή της. Μού έδώσε ψιψασμένα κ' αυτά γιά ένα στοργικό φίλ, και μού ψιθίροσε: —Κατάφερα λοιπόν τα οθίσια τίς κατηργάρικες άναμήσεις της έργενικής ζωής σου; —Άντι να τίς άπανηθώ, τί φίλησα δλόγλυκα. Πού; Παντού, διάβολε!...

Όπως δέν υπάρχουν άνθρωποι που κοιμούνται την ημέρα και ξαγνυλουν τη νύχτα, έτσι υπάρχουν και φυτά, των όποιων τα άνθη ανοίγουν μόλις δόσει ο ήλιος, γιά να κλείσουν πάλι το πρωί, όπως τ άνθη του καπνού, καθώς και πολλών κακτοειδών.

Μά τα φυτά είνε κ' έξυπνα! Αιτής της γνώμης τούλαχρον είνε ο διάσημος βιολόγος Σκώτ Έλλιοτ, ο όποιος έχει κάνει ένα σοφό άξιοθαύμαστες παρατηρήσεις γιά την έξυπνάδα των φυτών.

Τά περισσότερα φυτά, μάς βεβαιώνει, άποκρίνουν μ' ένα εύκρεστο τρόπο τά έμπόδια που αναντούν ή ρίζες τους, πώλλα δέν εναρραχτικά καταφύρονε σ' χλίεξ-δυδ ποτρίες, γιά να γαντζώσουν σε στερεά μέρη και να αναπτυχθούν έτσι καλύτερα.

Όλα τα φυτά είνε είαίσθητα, μάς περισσότερο άπ' όλα είνε μία Ινδική μπιμώδα, ή όποια μεγαλώνει, καταπληκτικά και σχηματίζει πάνω στο έδαφος ένα είδος πρόκωνου χαλιού, σαν μία δροσική και πικρή χλίη, στολισμένη με μικρά κόκκινα λουλούδια. Όταν λοιπόν κανένας άνθρωπος πύχει να περάσει κοντά άπ' το χαλί της Ινδικής μπιμώδας, βλέπει καταπληκτικώς τη δροσική και άνθημένη χλίη να μαραινεται ξαφνικά και να παύρη ένα κίτρινο χρώμα, σαν να ξεσπάρη μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Το ίδιο συμβαίνει σ' όταν πύχει να βουτήξει κανένα ζώο σ' αυτή τη χλίη της Ινδικής μπιμώδας. Το ζώο λοιπόν ξαφνάζεται και τραβάει πλ πλ να βή κανένα άλλο φυτό, γιάτι το κίτρινο χρώμα που λαινε ξαφνικά αυτή ή ύπερευαίσθητη μπιμώδα του...κόβει την δρεξ!...

Πως τώρα ο σοφός Ένδός κατόρθωσε γιά έξακρίβωση ότι τα φυτά έχουν καλοροροσικά και νευρικό σύστημα, σαν τους ανθρώπους; Ο σέρ Ζαγκαντί Τσοίντερ Μπόζε χρησιμοποίησε διάφορα λεπτότητα ήλεκτρικά μηχανήματα, άφρακταίον ακριβείας, τα όποια του έδωσαν τά αυτόγραφα των φυτών!

«Άντας ο' αυτά τα μηχανήματα — μάς λέει ο Ένδός επιστήμων — τά φυτά μόνα τους μού άρηγήθσαν την έξωτερική ζωή τους. Κι' όχι μόνο μού, την άρηγήθσαν, αλλά και την έγρασαν μέσα τους. Από αυτά τά άπόφωτισμαστα αυτόγραφα τους λοιπόν βλέπει κανείς καθαρά ότι και τά φυτά έχουν μία ζωή, που μοιάζει καταπληκτικά με τί ζωή των...ανθρώπων!»

Μ' αυτά λοιπόν τά λεπτά μηχανήματα ο Ένδός βιολόγος μπόρεσε ν' ανακαλύψη την εκασίωση των φυτών. Αιτή ή καρδιά δέν έχει βέβαια το σχήμα τίς ανθρώπινης, κάνει όμως την ίδια ακριβώς λειτουργία: σκουρίζει το χιμού σ' έλο το φυτό, όπως ή καρδιά του ανθρώπου σκουρίζει το αίμα σ' έλο το σώμα του. Επίσης τίς ίδιες αντίρράσεις, που παρουσιάζει το νευρικό σύστημα του ανθρώπου και των ζώων, παρουσιάζει και το νευρικό σύστημα των φυτών. Ο σέρ Ζαγκαντί Τσοίντερ Μπόζε έφρατά την «ροσική μας και σ' τις συνήθειες που έχει το δηλητήριο του φρεδού κόμπρα στα φυτά.

Το δηλητήριο του κόμπρα, μάς λέει, είνε θανατηφόρο γιά τά ζώα σε μία δόσι 2)100 του χιλιογράμμου. Έκασα έπί πολλά χρόνια έπαινα πειράματα στα φάρμα, με μία διάλυσι τέτοιου δηλητηρίου 1 προς 1000. Το άποτέλεσμα: Οι σφυροί του φρεδού δλιγώσαν γρήγορα και βύραρα από είκοσι λεπτά τίς άρας. Έπαινα έντελός, το φάρμ, στο όποιο είχα κάνει μία ένσει δηλητηρίου με τί διάλυσι που σ' έσ' άνέφερα, δέν ζούσε πιά. Έπειτα έκασα παρόμοια πειράματα και στα φυτά. «Ε, λοιπόν! Μία ένσει με διάλυσι δηλητηρίου 1 %, παρουσιάζει τά ίδια φαινόμενα. Το φυτό αρχίζει αγιά- αγιά να χάνη τί δροσική του, μαραινεται και δείχνει καθαρά ύστερ' από λίγο ότι έχει τελειώσει άποκαρροβή.

Αιτές τίς παρατηρήσεις του ο σοφός Ένδός τίς αποδεικνύει με τά περιήματα αυτόγραφοα του. Στα αυτόγραφα των ψαχιδών βλέπει κανείς καθαρά τί μέσισα και την έξαφάνισα σε λίγο του άρηχτού των σφυριών. Στα αυτόγραφα των φυτών παρουσιάζεται ή μείωσις και ή έξαφάνισις της πείσεως του χιμού, καθώς και ή πλεία άποκένωσης τίς ζωής των κιντάρων!... Το μόνο λαπόν που βλεπεί άπ' τά φυτά, είνε ή...φωνή! Ο σέρ Ζαγκαντί Τσοίντερ Μπόζε μάς βεβαιώνει ότι τά φυτά ζώνν μία «σιωπηλή ζωή», ήρημη και άποκρυφη, που δέν είνε εύκολο να την αντίληψη κανείς με γυμνό μάτι.

Αυτό όμως δέν σημαίνει, μάς άποκαλύπτει, ότι αυτή ή σιωπηλή και άποκρυφη ζωή τους διαφέρει και πολύ άπ' τη ζωή των ζώων. Κάθε έλλο 1 ή 2 τα φυτά είχαν φωνή, θά μάς έδειχουν καθαρά ότι είνε και αυτό έμφωκα έντο, γιάτι δέν τους βλέπει ούτε ή καρδιά, ούτε ή ευαισθησία, ούτε ή έξυπνάδα, ούτε ή συνείδησις!»

Ο σοφός Ένδός, λοιπόν, ύστερ' από αιτές τίς αξιοθαύμαστες ανακαλύψεις του, συνεχίζει τίς παρατηρήσεις του και τά πειράματα του έπί των φυτών, με την έπίδοα ότι θα άνακαλύψη κ' ένσει που δέν μπορεί νά συλλάβη το αυτί μας: τί «φωνή τους!»...